

## **Pikku Jarmon kiukuttelut**

Pikku Jarmo kiukutteli,  
mieliharmista murisi.  
Nytpä Jarmon kiukkupäivä,  
päivä äksyilyn ikävän.  
Eipä maistu aamupuuro,  
aivan kaamea jugurtti,  
hedelmätkin inhottavat,  
saivat tuomion sopatkin.  
Äiti tuota jo kysyvi:  
- Mitä tahdot poikaseni,  
mitä mielellä mutustat.  
Sulle kelpaako paremmin  
karamelli taikka purkka.  
Kirkastuupi Jarmon silmä,  
jopa huuletkin hymysi.  
Häipyi kiukku katsehesta,  
tuli tunnelma hyväksi.

## **Henri keksii kaikenlaista**

Onpa Henrillä pihalla  
vempainta niin kaikenlaista,  
onpa kuormaaja komea,  
traktorikin vahvanlainen,  
peräkärryt ja lapiot,  
kaikki vehkeet verrattomat.

Mies on juureva isäntä,  
hoitaa hommat vaikeatkin,  
leikin varjolla hopusti  
peuhatessaaan rientää päivät.  
Se on kasvua parasta  
tehokkaaksi taituroida,  
taitomieheksi tapailla,  
käden taidoilta hyväksi,

Silja tietään alkamassa  
Silja tutkii utterasti  
suurin silmin, tutkivaisin  
katsoo kukkia koreita,  
koitteleepi sormellansa.

Mitä mielessä tytöllä,

pienoisella lapsosella?  
Sormet tarttuvat väkisin  
esineisiin kiellettyihin.

Kaivaa sormin pikkuruisin  
mullat ruukusta matolle,  
lehdet heittää lentämähän,  
kädet heiluu puuhakkaasti.

Olet vasta tien alussa,  
taivallusta alkamassa.  
Olkoon polkusi sileä,  
vailla tuskaa, kärsimystä.

### **Jalat juoksee vikkelästi**

Pienet, pulleat, ihanat  
jalat lapsen heiveröiset  
ensimatkalla menossa  
omaa tietä tutkimahan.  
Ensin muutama yritys  
askel, kaksi, taipaleella,  
joka vasta on alussa  
isän, äidin, suojaamana.  
Jalat juoksee vikkelästi  
nyt jo varmuutta menossa,  
taito kasvaa harjoitellen,  
oppi oikeaan osuvi.  
Liikkuu vielä varmempana  
jalka pieni viikon päästä,  
eipä kompastu koloihin  
takerru ei tappuroihin,  
alustan kestävän hakevat  
elon teitä matkatessa.

### **Kestivätpä Sonjan sukset**

Talvi tuiversi tuhannet  
pienet notkot nietoksiksi,  
tuli korkeat kinokset,  
lunta riitti kaikkialle.  
Sonja suksilla sujutti,  
sivakoilla siivitteli,  
läpi korkeiden kinosten  
lumen päällä luikutteli.  
Tuli korkea ylänne,  
Sonja kiipes kinkamalle,

yhä kiireelle kapusi  
pienen tunturin laelle.  
- Alta häipykööt jänikset  
sekä mustat menninkäiset,  
alas lasketan mäkeä  
panen suksen suikkimahan.  
Sonja sauvoilla tönäsi  
vauhdin vallan hirvittävän,  
kiisi tunturin kuvetta  
tuulen lailla lennähteli.  
Mutta tuprahti lumessa  
rinne kaatoi laskijansa,  
sinne tuiskahti tupukka,  
nauru kuuluu nietoksesta.

Hauskaa riitti kepposesta,  
kun ei sattunut pahasti  
eikä sukset sirpaleina.

### **lidan hienot juoksutossut**

lida purki kiukkuansa,  
lenkkareitansa murehti,  
kun on puhki kantalappu  
sekä päällysteet risana.  
Sopivammat täytyy saada  
tossut suuremmat tilalle.  
Katsoi varvas reiästänsä,  
vilkkui kantapää pahasti  
lidan tuolla kirmatessa  
kesäkukkien perässä,  
kostui varvas kastehesta,  
meni hassusti noloksi.  
Äiti tuumi tyttäreille,  
lapsen mieliksi lupasi:  
- lida saakin juoksutossut,  
kengät jalkoihin sopivat,  
isovarvas ei vilustu  
eikä muitakaan palele.  
Nytpä kelpaa kepsutella,  
juosta kukkia kedolta,  
ajaa pyörää tietä pitkin,  
auttaa työssäkin kotona,  
hienot tossut juoksuttavat  
kengät ketterät menevät.

### Siljan suuret tutkimukset

Silmät tutkii tarkkaavasti,  
minne mieluiten menisi,  
kiipeääkö pöydän päälle  
vaiko hyllylle syvälle,  
mieli tahtoo korkealle  
päälle piirongin peräti.  
Onko tuota huomaamatta  
seikkailijaa huimapäistä,  
kukat karsivi koreat,  
lentelevät lehtipinkat,  
pienen Siljan sipsuttaissa  
touhussa niin tärkeässä,  
että tietäsi rajansa  
omat, myöskin vanhempansa.

### Henri heiluu tomissansa

Henrillä on touhut toiset  
pihamaalla leikkiessä,  
mota milloin on metässä,  
ajokampe kunnotonna,  
taikka traktori romuna,  
rikki kaikki peltokarhit.  
Onko siellä tomissansa  
metsätraktorin ajuri,  
maltaakohan touhutessa  
puita kaadella kovasti.  
Täytyypä kilautella,  
koneen kuntoa kysellä:  
- Haloo, milloin homma valmis,  
mikä vastustaa koneessa,  
jo on päivä päättymässä,  
koneet vieläkin vialla.  
Täytyy laittaa uusi kuski,  
koneet tunteva kaveri.  
Huokaa Henri huoliansa  
leikkikännykkä kädessä,  
kynsii hiukan korvallista  
mietti tarkasti tapauksen,  
sitten jatkaa leikkejänsä  
kotipirttinsä pihalla.

### Harri hellyttää hymyllä

Harri viehkeä vekara,  
pieni poika pontevana  
tosi touhussa tohisten,  
leikeissänsä liikuskellen  
kodin lämmössä hyvässä,  
tutun pirtin permannolla.  
Paloauto kiittää tuolla,  
valot vilkkuvat siniset,  
kiire on, nyt joutuisasti,  
täytyy ehtiä ajoissa,  
mutta voihan kauhistusta:  
auto törmää laatikoihin,  
siitä kellahtaa matolle.  
Harri huutaa innoissansa.  
Uupumatta puuhaa noissa  
leikeissänsä niin monissa,  
keksii myöskin kepposia  
isän, äidin kiusallakin.  
Se on kasvua parasta,  
rajat löytää turvalliset.

Täytyy vielä harjoitella,  
että oppisi sopivat  
tavat, taidot, tottumukset,  
elämän menoon sopivat,  
huomiselle hahmotella.

## Heikin mopo

Mopo kiisi tietä myöten  
renkaat kuumana savusi,  
pakoputki paukahteli,  
likasuojatkin rämissä,  
takapyörä mutkitellen  
ketju löysänä rutisi.

Valot aivan vinksin vonksin,  
vielä vaihteetkin sekaisin.  
Heikki-pojan koitellessa  
maastorallia rajua.

Oli tiessä suuri kuoppa,  
kolo kauhea, katala.  
Uppos rattaat liejukkohon,  
pyörät monttuhun mojahti.

Heikki lensi linnun lailla,  
ojaan suurehen sukelsi.

Kastui Heikin haalaritkin,  
meni saappahat risaksi.  
Mopo aivan on hajalla,  
osat kaikki ympäriinsä.

Heikki huolissaan kovasti,  
miten saisi korjattua  
Tunturin tuon ennallensa,  
kulkuneuvon kunnollisen,  
iskän ainoan ajokin.

Heikki taivalsi kotia,  
mopon rengas kainalossa.

Täytyy vastata tekonsa,  
mietti Heikki huojentuen,  
isän ankaran edessä.

Piiska sattui selkäpiihin,  
kasvatteli, muistutteli:  
pitää miettiä aluksi,  
tekojansa tuumaella!

### **Kutku-Mikko seikkailee**

Nukkepoika Kutku-Mikko  
pihan nurkassa makasi.  
Yksin aivan hyljättynä,  
surumielellä murehti.  
Haalistunut paita päällä,  
housut harmajat hajalla.

Kutku-Mikko pohti tuota,  
sitä mielessään murehti:  
- Kun ei läsnä ystäviä,  
kavereita ei keralla.  
Yksin täytyy aina olla,  
orpona syrjässä lojua.

Oli ilta toukokuinen,  
ilma kaunis ja mukava.  
Kutku-Mikko maasta nousi,  
nukesta tuli elävä.  
Katsoi nappisilmillänsä,

tilannetta tarkasteli.

Kutku-Mikko lähti tielle,  
ajokaistalle käveli,  
housut hirmu ryppyisenä,  
hattu kauhean kurainen.  
Ei piitannut pikkuisista,  
eteenpäin heti halusi.

Tuli auto tietä pitkin,  
kumit kummasti suhisi,  
tajunnut ei Mikko-rukka,  
mikä sen yli suhanti.  
Makaa tiellä Kutku-Mikko,  
kuolo kohtasi katala.

Eipä ystävää tavannut,  
kohdannut ei kumppania.  
Paljon kauniimpi pihalla,  
mitä auton pyörän alla.  
Kyllä muuttuikin suruksi  
nuken pienen riemuretki.